Pregaria.cat

Entrada

Què esperes de mi, Déu meu?

Per pregaria.cat el dc., 16/04/2003 - 09:00

Anava baixant Rambles cap avall, direcció al port. Les mans a la butxaca, el coll de l'abric tapant fins les orelles i el cor commogut per la paraula que havia sentit en el més íntim. Era el capvespre d'un dia més aviat fred. La gent, com sempre, sorollosa, caminant sola o en petits grups, caminant, badant, xerrant i pispant. Una petita humanitat de tots colors i amb totes les tonalitats. Una bona barreja de joia i de pànic, un interrogant clavat en el moll mateix de la vibració afectiva. I venia de Tu. Com si m'haguessis clavat la mirada, amable, dolça i forta, tot dient amb aquell llenguatge que va més enllà dels mots: vols?

No era el primer cop que em plantejaves la possibilitat de deixar-ho tot i saltar a l'altra riba per consagrar-me a Tu en cos i ànima. Intentar fer un seguiment visible, comunitari, afectiu i total, per anar-me identificant amb Tu. Ho vaig sentir ja en aquells dies de recés de fa dos anys, i vaig entrar en una confusió total. Penso que fins et vaig evitar. Fugia de Tu. Com era possible que hagués de tallar tots els projectes! Per què jo? Segur que en trobaries molts de millors, i em podries a mi deixar-me en pau per fer la meva vida. Crec que vaig ofegar la teva crida acumulant raons contràries fins a pensar, sense estar-ne convençut, que encara et feia un favor.

Avui, però, després de la pregària de joves, i cantant aquella lletra “no fixeu els ulls en ningú més que en Ell”, quasi de sobte, he entès el que em deies: vols?

“Què esperes de mi, Déu meu?” Sóc ja al costat del mar. No hi ha ningú. El vent és gelat. Voldria dir-te que sí. Tan sols per una raó. “T'ho mereixes, Jesús”. No et faig cap favor, ja ho sé; però t'ho mereixes, m'estàs seduint definitivament.

(Ampliació: Mateu 4, 18-22)

- Veniu amb Mi, i us faré pescadors d'homes.
- Ells deixaren immediatament les xarxes.
- I Jesús els va cridar.
- I el van seguir.